

FOTOGRAFIE: Anneke Hymmen
TEKST: Yvonne Dudock

Samenspel op de vierkante meter

EDWIN VAN CALKER
Zijn 'bekendste' beslissing was om niet te starten aan de olympische 4-manswedstrijd in Vancouver, waar hij jarenlang voor getraind had met zijn teammaatjes. Hij werd (voor even) de kop-van-jut van Nederland.

In een niet-Nederlandse sport is Edwin van Calker de beste bobsleeënde Nederlander ooit op een olympisch toernooi. In de viermansbob werd hij elfde in Sotsji, 2014, kort daarna stopte de piloot (stuurman) met zijn sport. Over de noodzaak van samenwerking wil hij graag met ons praten. 'Het geldt in het bedrijfsleven net zo sterk als op een bobsleebaan, met als groot verschil dat de afrekening aan de finish niet in duizendsten van een seconde wordt uitgedrukt, maar in miljoenen euro's.'

'Het principe is hetzelfde: bij ons gaat het om duizendsten van een seconde, in het bedrijfsleven om miljoenen euro's'

Je hoort vaak: een topsporter moet egoïstisch zijn. Hoe zit dat met jou?

'In mijn jeugd heb ik getennist en op hoog niveau aan atletiek gedaan, beide individuele sporten waar je inderdaad puur voor jezelf moet kiezen. Maar ik heb gemerkt dat ik beter tot mijn recht kom met bobsleeën. Daar draait echt alles om teamwork.'

Wat houdt dat teamwork voor een bobsleeër precies in?

'Je bent dag in, dag uit met elkaar bezig. Je zit letterlijk op elkaars lip. Soms een paar centimeter en hoogstens een paar meter van elkaar af. Niet alleen tijdens een race, maar vooral tijdens de trainingen. Elke dag het wegduwen van de slee oefenen. Honderden keren. Net zo lang tot je de perfecte timing hebt. Er zijn momenten dat je je collega's echt te vaak hebt gezien, maar ergens in je hoofd weet je dat het de enige weg is.'

Kun je dat voor Nederlandse 'financials' verduidelijken?

'Het is een aparte, voor Nederlanders onbekende sport. Je bent in teamverband veel met materiaal bezig: het uitlijnen van de slee, schuren van de ijzers. Zeker in de winter, als je van wedstrijd naar wedstrijd reist, groei je heel erg dicht naar elkaar toe. Je moet je voorstellen dat je bij de bank maandenlang aan een project op kantoor werkt, je niet of nauwelijks naar huis kan om je familie te zien, om dat ene doel te bereiken. Je weet dat het moet: er wordt gewerkt aan automatiseren en blind vertrouwen. Is dat vertrouwen er niet, dan wordt het einddoel een kansloze missie. Die cultuur kennen wij in Nederland niet zo goed.'

Hoe stel je zo'n goed geolied team samen?

'Via open dagen testen we potentiële kandidaten; atleten zijn in principe heel geschikt voor de bobsleesport. We kijken daarbij niet alleen naar prestaties, ook persoonlijkheid speelt een cruciale rol. Hoe iemand in de groep ligt, of hij daar een plek kan veroveren en zich in dienst van het team kan stellen. Want al ben je nog zo snel, je moet het

Wat zijn de gevolgen als de samenwerking ook maar even hapert?

uiteindelijk op een vierkante meter met elkaar doen. Op termijn is die chemie binnen de groep belangrijker dan individueel de snelste starttijd neer kunnen zetten.'

'Die kunnen behoorlijk ingrijpend zijn, van een slechte tijd tot diskwalificatie of zelfs een crash. Je moet weten dat we met een snelheid van zo'n 150 kilometer per uur, in een gevaarte van 630 kilo naar beneden razen. Gedetailleerde afstemming is bij ons dus noodzaak. Bij de start, als elk teamlid op exact het afgesproken moment in de slee moet springen, maar ook bij de afdaling. Het is de taak van de piloot om zo perfect mogelijk te sturen, maar de andere drie moeten de baan net zo goed kennen en in elke bocht meebewegen. In je eentje ben je helemaal niets.'

Ben je zelf wel eens hard met het team onderuit gegaan?

'Ja, meerdere malen, waaronder die harde klap op het pre-Olympisch evenement in 2009 in Vancouver. In die baan zijn we met meer dan 150 kilometer per uur tegen een ijzeren wand geklapt. Waarom het misging? Er was al behoorlijk wat commotie om die baan, vanwege de te hoge snelheden, gecombineerd met een ingewikkelde bochtencombinatie aan het einde. Wij waren niet de enige ploeg met problemen, ook andere teams hadden heftige crashes. Daarnaast lukte het me niet om die afdaling in de vingers te krijgen. Daar komt trouwens het samenspel met de coach om de hoek kijken. Als piloot zie je niet alles wat er gebeurt, coaches wel. Zij zien letterlijk hoe het gaat, hoe de lijnen lopen. Aan de hand van video-opnames analyseren we altijd elke run. Wil je maximaal resultaat halen, dan moet er ook op dat vlak een goede samenwerking zijn.' ▶

CV
Edwin van Calker is bij het grote publiek bekend als piloot bij het bobsleeën. Hij deed mee op verschillende WK's en Olympische Spelen. Sinds 2015 is hij technisch directeur van schaatskoepel iSkate.

‘Je moet je voorstellen dat je bij de bank maandenlang aan een project op kantoor werkt, je niet of nauwelijks naar huis kan om je familie te zien, om dat ene doel te bereiken’

**ELZELIEN ALBLAS,
PROGRAMMASUPPORTER
HYPOTHEKEN 110%**

‘Door de samenwerking tussen IT, SC Hypotheken en het merk RegioBank is het gelukt om het systeem “Chute” te vervangen door “HYSYS”. Dit is het systeem waarin hypotheekaanvragen van klanten binnenkomen, offertes worden gemaakt en de beoordeling van de aanvragen plaatsvindt. Dankzij HYSYS kunnen medewerkers binnen het Service Center Hypotheken elkaar veel makkelijker helpen als er ergens een piekbelasting is. Samenwerking was heel belangrijk om het project te laten slagen, en zorgt er bovendien voor dat samenwerken in de toekomst nog beter gaat. Kortom, een mooi project!’

Wat is jouw rol als piloot in het team?

Tijdens de Olympische Spelen in Vancouver nam je de onverwachte beslissing om niet aan de 4-mansrace deel te nemen. Je had geen vertrouwen in een veilige afloop. In hoeverre betrek je je team bij zo'n beslissing?

Er kwam enorm veel kritiek over je heen van buitenaf, hoe was dat voor het team?

Wat doen zulke beslissingen met de samenwerking?

‘Ik probeer de samenwerking te bevorderen door te zorgen dat iedereen zich binnen het team prettig en veilig voelt. Het is een dagelijks proces om alles te optimaliseren. Het is trainen, trainen en nog eens trainen. Een team worden is lastig, een team blijven nog veel moeilijker.’

‘Die keuze kwam niet zomaar uit de lucht vallen, het was voor mij een optelsom van factoren. Zo was er in aanloop naar de Spelen al veel te doen om de baan, vooral over de veiligheid daarvan. Het was dezelfde baan waar we het jaar daarvoor gecrasht waren en waar ondanks toezeggingen niets aan veranderd was. Bovendien had ik al in de tweemansbob meegedaan, een race waarin ik niet goed stuurde. Er was zelfs een dodelijk ongeval met een eenmansbob. Ik had mijn grens bereikt, ik vond het simpelweg niet meer verantwoord om naar beneden te gaan. Natuurlijk heb ik het in samenspraak met het team gedaan, maar ik was de persoon die de call maakte.’

‘De anderen zagen het vooraf al aankomen. We waren al maanden samen op pad. Ze zagen mijn zelfvertrouwen afbrokkelen, merkten dat ik de baan niet voldoende beheerste. Toen ik de beslissing nam, was iedereen uiteraard teleurgesteld. Je hebt immers jaren naar die ene run toegewerkt, maar ze wisten ook dat het echt gevaarlijk kon worden.’

‘Het team is voor ons een vertrouwde omgeving. Een plek waar iedereen eerlijk en open is. Het hele team sprak na Vancouver zijn vertrouwen in mij uit, ondanks, of misschien wel juist door die beslissing. We gingen dan ook gezamenlijk op weg naar Sotsji. Een mooi moment voor mij.’ •